

Teodor Crișan

Pași prin ursite

Prefață de Mircea PETEAN
Postfață de Anca RUS

LIMES
2019

Cuprins

Prefață (Mircea Petean)	5
--------------------------------------	---

Anotimpuri fecunde	9
---------------------------------	---

Chemare	11
Amurg sideral	12
Dăinuire	14
Fior	15
Floare de lotus	16
Introspecție	17
Izbândă	18
Rădăcini frânte	19
Rugă	21
Transcendență	22
Valori pustii	23
Amurg de toamnă	24
Destinul frunzei de vie	26
Dialog cu un clopot	27
Discordie troiană	29
Eternitate	31
Taina sacrificiului	33

Pe margini de clipe	35
----------------------------------	----

Pași prin ursite	37
Arogantul	38
Ascultă tăcerea	40
Ascultă-ți tăcerea	42
Avertisment	44

Bolovanul lui Sisif.....	46
Căutare și uitare.....	48
Chemarea fericirii.....	50
Cu celeritate.....	51
Armonia tăcerii.....	52
Ego.....	53
Evadare.....	54
Gaura de vierme.....	56
Golanii liberi.....	57
Iluzie.....	59
Încercare.....	60
Liniște bizară.....	62
Lume nouă.....	63
Lună-semilună.....	64
Prea târziu.....	65
Reverie ucisă.....	66
Salvați prezentul.....	67
Un vis.....	69
Vraja ielelor.....	71

Rondeluri 73

Rondelul farului învins.....	75
Rondel de campanie.....	76
Rondel himeric.....	77
Rondelul capului pierdut.....	78
Rondelul clipelor ce zboară.....	79
Rondelul Eului.....	80
Rondelul geloziei.....	81
Rondelul morilor de vânt.....	82
Rondelul omului nefericit.....	83
Rondelul pietrelor de râu.....	84
Rondelul razei de soare.....	85
Rondelul reducerii la absurd.....	86
Rondelul soției supărate.....	87

Rondelul Titanicului.....	88
Rondel unei lacrimi.....	89
Rondelul vieții.....	90
Rondelul visului uitat.....	91
Rondelul vulturilor.....	92

Glose..... 93

Odă femeii.....	95
Glosă bacoviană.....	98
Glosa gloselor (1).....	100
Glosa gloselor (2).....	101
Amintiri.....	106
Dor.....	109
Dorință.....	112
Tranziție (1).....	115
Tranziție (2).....	118
Veșnicie.....	121

Argument (Anca Rus).....125

Chemare

Atras de miresme profunde,
dispar în clepsidra de astre
sorbind anotimpuri fecunde
cu patimi, din vremuri sihastre.

Tăcerea din ziduri nătânge
străpunge uitarea din mine
cu lancea de dor ce se frânge
în triluri de păsări haine.

Prin glia de mâine voi duce
paharul de lacrimi străbune
hrănind rădăcini la răscruce
în raze de soare ce-apune.

mai, 2009

Amurg sideral

În universul veșnic
doar *timpul* stăpânește;
cu pasul său tiranic
de veacuri dănuiește.

Dar și el se dilată
prin geamătul exotic
în era exilată
spre un final despot.

Când *spațiul* îl cuprinde
în mreje infernale
și rece îl desprinde
de maiestuoasa cale,

Încet, ireversibil,
în beznă îl afundă –
amurgul e teribil,
căderea e profundă.

Nici vântul nu suspină,
nici ura nu mocnește,
tăcerea e deplină
iubirea se topește.

Nici ploaia nu mai vine
cu lacrimi mari de dor,
nici cerbul nu revine
la apa de izvor.

Nici tril de ciocârlie
în freamătul pădurii,
nici cânt de veselie
în sufletul naturii.

În mistuirea surdă
și raiul se destramă,
copiii nu mai zburdă
sub ochii calzi de mamă.

Materia expiră
în lagărul ermetic,
torentul o aspiră
în *conul energetic*.

Se stinge *viitorul*
o dată cu *prezentul*
trecutul dă onorul
și frânge testamentul.

octombrie, 2011

Dăinuire

Sublimul l-am cusut oftând
pe dalba *ie* românească
și acul s-a călit arzând
în sacra *vatră* strămoșească.

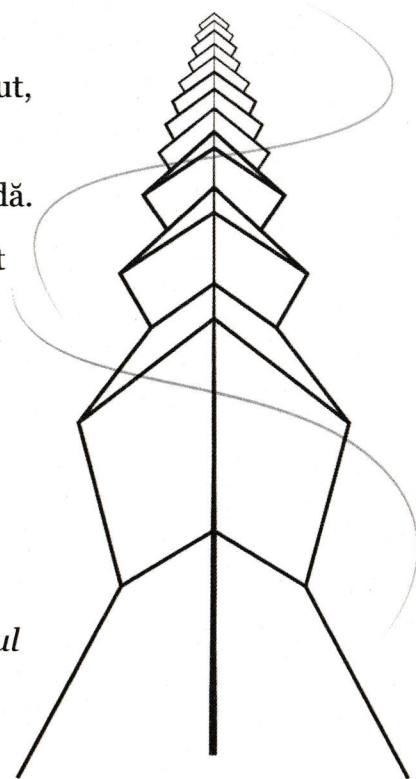
În cânt de *doină* ne-am născut,
într-o *tradiție* crescândă;
prin foc, cu *doina* am trecut
purtând speranțe spre izbândă.

Cu *codrii* verzi ne-am înfrățit
și am visat, arând *ogorul*,
cu sufletul îmbogățit
iubind, a izvorât *folclorul*.

Și universul l-am sedus
mergând la pas cu *înfinitul*
pe o *coloană* ce s-a dus
să sprijine, semet, zenitul.

Visând cu dor nemărginit
în *poartă*, am sculptat *sărutul*
și în *tăcere*-am revenit
la *masă*, evocând trecutul.

Cu *buciumul* printre străini,
ne regăsim într-o menire;
cu gândul sfânt la *rădăcini*
vom pribegi spre împlinire.

iulie, 2015

Fior

Suspină dorul singurel
în freamătul năvalnic
și fredonează ușurel
un cântecel șăgalnic.

În sunetul melodios,
cu limpezimi de bucium,
un mesager intră duios
cu grație și zbucium.

Deschide ușa inimii
și scoate din uitare
izvorul cald al lacrimii
ce poartă alinare.

Sădește magic legământ
la răsărit de astre
și pune seva din cuvânt
în simfonii măiestre.

Zidește arca de lumini
cu jertfă și speranță,
înnobilează rădăcini
de dor și cutezanță.

În raze cu parfum de tei
coboară armonia;
fiorul sfânt al dragostei
inundă veșnicia.

martie, 2011

Floare de lotus

O undă se prelinge susurând
din lacul primenit de cer senin,
cu florile de lotus emanând
înmiresmat, eternul feminin.

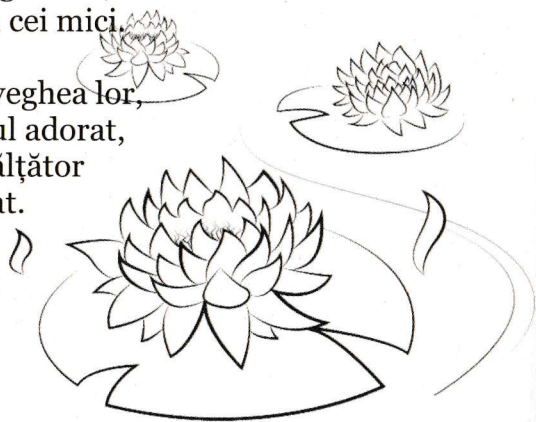
Un alb candid domnește împlinit,
purtând cu el un vis seducător,
iar dorul ce vibrează-n infinit
inundă liniștind tulburător.

Din spațiul sideral răsar lumini
în armonie, pace și mister;
scânteii revarsă ochii cristalini
ce răspândesc candoarea în eter.

Iubirea se revarsă fermecând,
prin mame, prin soții și prin bunici,
prin lacrimi izvorâte legănând,
prin forța plămădită în cei mici.

Iar noi, cei ocrotiți de veghea lor,
îmbrățișându-le surâsul adorat,
le dedicăm un gând înălțător
să îi aline cald și-nfiorat.

martie, 2011

Introspecție

Privind cerul intim când tace,
încerc să accept confidența
și lupta devine tenace
când pun, în culori, evidența.

Fac scurte popasuri morale,
gândind întrebări și răspunsuri
venite din nopți ancestrale,
mereu recurgând la recursuri.

Câștig și pierd iar în instanțe,
refac echilibrul în valuri;
având aliați circumstanțe
abrog și accept idealuri.

Detest zona gri din onoare
când are cuvânt compromisul
și-l face pe om să coboare
ștacheta ce-i domină visul.

Și lupta continuă tainic,
cu bine și rău deopotrivă,
și urcă adesea năvalnic
în zone ce duc spre derivă.

Vremelnic cu mine fac pace,
mă cert și mă iert episodic,
rănesc bariere opace
ce urcă perfid și metodic.

martie, 2011

Izbândă

În urma lor declinul ia amploare;
sunt mulți și se susțin alambicat,
au anulat substanța din onoare
și crezul în valori l-au confiscat.

S-au conectat adânc la seva țării,
făcând adesea uz de tricolor,
și scopul lor e scopul integrării
averii noastre în averea lor.

Ne-au transformat avutul în ruină,
pe infractor l-au prefăcut amic,
au defrișat comori din rădăcină,
și exilați răzbatem din nimic.

Din sfera lor înaltă și opacă,
privesc în jos cu negrăit dispreț
spre lumea ce devine mai săracă
când templul lor devine mai măreț.

Suntem uitați într-un decor potrivit,
nemângâiați de cer și de pământ,
dar din speranța, revenită tainic,
renaștem iar prin faptă și cuvânt.

ianuarie, 2010

Rădăcini frânte

Ai apărut pe plaiul de legendă
în borangic cu iz de busuioc,
la casa albă cu o lampă-n grindă
în cântecul de jale și noroc.

Străjer, lângă pridvor, un dud statornic,
cu rădăcini crescute din străbuni,
te legăna ușor, foșnind platonice;
din ramul lui scrutai dimensiuni.

La gura sobei, străbătând răstimpuri,
povești nemuritoare ascultai;
iubirea cobora prin anotimpuri,
în sunet de suveică te-alintai.

Când flămânzeai fugind după himere,
veneai târziu, cu aer rugător,
adulmecând în freamăt de plăcere
miros de pâine coaptă în cuptor.

Târziu, maturizat, plecai din țară
visând un trai mai bun printre străini;
cu bani mai mulți, mâncai o pâine-amară,
dar te-ai întors curând la rădăcini.

În casa părintească, acum tristă,
pridvorul pare strâmt și auster;
un iz de busuioc tot mai persistă,
dar nu mai are aer de mister.